

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/387/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214375
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312214375.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22. mája 2015, č. k. 12C/167/2012 - 46, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť titulom majetkovej ujmy sumu 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 387, 24 eur, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, keďže nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu na zmenu exekútora. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 101 ods. 1, 2, § 115a ods. 2, § 200ea ods. 1, § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 1 písm. d), § 9, § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 44 ods. 6, § 238 zák. č. 233/1995 (bez uvedenia zbierky zákonov) o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov a vecne tým, že nakoľko v prejednávanom prípade ide o konanie, ktoré bolo začaté pred 01.09.2005, nebol súd povinný rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na zmenu exekútora, tak ako to tvrdil žalobca a preto nesprávny úradný postup nie je v tomto prípade založený na porušení ustanovenia Exekučného poriadku a zároveň tým, že žalobca nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdenou a vyčíslenou škodou a postupom súdu pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Uviedol, že by mohol uvažovať iba s alternatívou posúdenia postupu súdu z hľadiska zbytočných prietahov a ak by aj posúdil postup súdu pri rozhodovaní o zmene exekútora ako konanie so zbytočnými prietahmi, čiže nesprávny úradný postup by predstavoval vydanie rozhodnutia nie v primeranej lehote, návrh žalobcu na náhradu majetkovej škody, by nebol ani v tomto prípade dôvodný. Poukázal na skutočnosť, že žalobca si uplatnil majetkovú škodu, ktorá mala vzniknúť správou pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov jeho zamestnancov, avšak takto vyčíslená škoda nemá žiadnu príčinnú súvislosť s postupom súdu, keďže aj v prípade zmeny súdneho exekútora by žalobcovi vznikli náklady súvisiace so správou jeho pohľadávok, aj náklady na udržiavanie a správu informačného systému s tým, že ani ostatná škoda, ktorú žalobca vyčísľil za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných súdu a náklady na poštovné a telekomunikačné náklady, jednak neboli v konaní preukázané, nakoľko súčasťou súdneho exekučného spisu nie sú žiadne urgencie ani iná komunikácia žalobcu a jednak ani v tomto prípade žalobca príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou a postupom súdu, nepreukázal. Uviedol, že k zmenšeniu majetku žalobcu, ani k vynaloženiu iných nákladov, ktoré by nemusel znášať aj v prípade, ak by súd o jeho návrhu rozhodol v kratšej lehote, nedošlo. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že postupom súdu bol vystavený riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania, či riziku insolventnosti povinného, nakoľko exekútor môže začať vykonávať exekúciu udelením poverenia súdu na jej vykonanie, pričom v danom prípade súd neodkladne

po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý bol oprávnený ku všetkým krokom smerujúcim k vymoženiu pohľadávky žalobcu a zmena exekútora neovplyvnila ani účel konania, ani nemala bezprostredný vplyv na povinného. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.03.2007, sp. zn. 3Cdo 32/2007, v ktorom konštatoval, že nerozhodnutie o zmene exekútora v primeranej lehote môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré by bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom a ak by aj súd nerozhodol o návrhu žalobcu na zmenu exekútora v primeranej lehote, nemôže len z titulu dopustenia sa uvedenej procesnej nesprávnosti, bez ďalšieho, zodpovedať za všetko, čo nastalo v čase po uplynutí primeranej lehoty, v ktorej mal súd rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia, a čo malo negatívny dopad na majetok účastníka konania. Zamietnutie žaloby v časti uplatneného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy odôvodnil vecne tým, že žalobca nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by vznik nemajetkovej ujmy preukázal a zároveň tým, že príčinná súvislosť medzi žalobcom deklarovanou nemajetkovou ujmu, ktorá mu údajne vznikla a postupom súdu pri zmene exekútora neexistuje. Poukázal na skutočnosť, že vznik zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, ktorá predstavuje zásah do inej, ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod., pričom zákon pri určení výšky nemajetkovej ujmy neustanovuje žiadne kritériá a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Uviedol, že aby úvahy súdu neboli ponechané na jeho ľubovôľu, musia vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania s tým, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, aby na predmetný znalecký posudok neprihliadal, nakoľko nebol vypracovaný na danú prejednávanú vec a ani nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala žalobcovi údajne v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, keďže jedná sa len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že úspešnému žalovanému v konaní náhradu trov nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhliadol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012 - 24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával

úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke neustrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. S poukazom na čl. 6 Dohovoru (bez uvedenia úplného názvu) a Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zdôraznil, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené, nakoľko z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikli. V tejto súvislosti namietal nesúlad právnych záverov súdu s vykonanými skutkovými zisteniami, na základe čoho treba považovať napadnuté rozhodnutie za rozporné s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 19. júna 2008. Zároveň poznamenal, že so zreteľom na jedinečnosť skutkového základu v tomto konaní, súd odôvodnil svoje rozhodnutie dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v prípade iných rozhodnutí s rovnakými účastníkmi konania, neprihliadajúc na rozdielnosť ich skutkového základu. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dlžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva

negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prietrahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali. Uviedol, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, nakoľko v situácii, kedy bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom, listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal mu prvostupňový súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou rozhodol, porušil jeho právo na kontradiktórny proces. Poukázal na skutočnosť, že ak bol súdu prvého stupňa doručený v čase predchádzajúcemu nariadenému súdnemu pojednávaniu jeho návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktoré je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť, nakoľko postupom súdu prvého stupňa bola účastníkom konania odňatá možnosť pred súdom konať, nakoľko napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27. 09. 2012 domáha uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 387, 24 eur a majetkovú škodu v sume 175 eur, ktorá mu mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, ktorý v zákonnej 30 - dňovej lehote nerozhodol o jeho návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným) L. V., B.. XX.XX. XXXX.

Súd prvého stupňa síce žalovanému žalobu na vyjadrenie doručil dňa 05. 08. 2013, avšak uniklo jeho pozornosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, keďže podanie nachádzajúce sa na č. I. 26 spisu, ktorým žalovaný žiadal o predĺženie lehoty na zaslanie vyjadrenia a zároveň navrhol spojenie vecí, sa vôbec tohto konania netýka, keďže je v ňom uvedená spisová značka 12C/184/2012.

Z uvedeného podania však vyplýva, žalovaný žiadal spojiť na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/154/2012, 12C/159/2012, 12C/163/2012, 12C/164/2012, 12C/167/2012 - prejednávaná vec, 12C/169/2012, 12C/170/2012, 12C/172/2012, 12C/174/2012, 12C/177/2012, 12C/178/2012, 12C/181/2012, 12C/183/2012. 12C/184/2012, 12C/187/2012 a 12C/188/2012, pričom o takomto návrhu je súd povinný podľa § 112 O. s. p. rozhodnúť uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, keďže ide o rozhodnutie o vedení konania (§ 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p.).

Odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom prvostupňový súd cituje, ako sa žalovaný k žalobe vyjadril svedčí o absolútne zmätočnom konaní súdu prvého stupňa, ktoré ako je odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti známe, je iba skopírované z identických vyjadrení žalovaného v skutkovo

a právne totožných právnych veciach do napadnutého rozhodnutia, keďže v súdnom spise sa žiadne vyjadrenie žalovaného k tejto právnej veci nenachádza.

K tvrdeniu prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že vykonal dokazovanie (okrem iného) znaleckým posudkom č. X/XXXX odvolací súd uvádza, že v spise sa znalecký posudok, ktorým súd prvého stupňa údajne dokazovanie vykonal, vôbec nenachádza, pričom z podaní žalobcu ani nevyplýva, že na tento znalecký posudok poukázal, súdu prvého stupňa ho predložil alebo navrhol ním dokazovanie vykonať.

Podľa § 153 ods. 1 O. s. p., súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že základným východiskom pre posúdenie veci, ktoré sa prejavuje v obsahu rozhodnutia súdu, je súdom zistený (ustálený) skutkový stav veci, ktorý súd zisťuje počas konania, ktoré predchádza vydaniu daného rozhodnutia. Predmetné ustanovenie určuje základné pramene, z ktorých súd tento skutkový stav zisťuje s tým že pre ustálenie skutkového stavu súd vychádza z vykonaných dôkazov a zo skutočností, ktoré medzi účastníkmi neboli sporné.

Odvolací súd považuje za potrebné dať prvostupňovému súdu do pozornosti, že vykonanými dôkazmi treba rozumieť dôkazy, ktoré boli vykonané predpísaným spôsobom, nakoľko žiadny zo spôsobov vykonania dokazovania nie je samoúčelný, ale dôsledne prostredníctvom určeného postupu sleduje spoľahlivé zistenie relevantných skutočností a zároveň aj zabezpečenie realizácie procesných práv všetkých účastníkov.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie i postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv. O odňatie možnosti konať pred súdom ide vždy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky ako i vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, t. j. právne a skutkovo argumentovať prejednávanú vec.

Pod pojmom spravodlivý súdny proces treba rozumieť i právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, čl. 1, 17 a čl. 154c Ústavy SR).

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie v čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, príp. iný účastník konania stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z citovaného ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., teda vyplýva požiadavka, aby odôvodnenie rozsudku obsahovalo okrem iného stručné a výstižné vysvetlenie toho, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a zároveň potreba premietnuť jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) do záveru o skutkovom stave veci do tzv. do skutkovej vety, ktorý záver stručne a výstižne vyjadruje zistený skutkový stav veci a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie veci.

Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia bráni odvolaciemu súdu zhodnotiť jeho správnosť a postihuje tak konanie pred súdom prvého stupňa vadou podľa § 212 ods. 3 O. s. p., to znamená inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutí je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť

rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

Napadnutý rozsudok však vyššie uvedené zákonné atribúty súdneho rozhodnutia nespĺňa, nakoľko závery v ňom uvedené vôbec zistenému skutkovému stavu nezodpovedajú, keďže sú fabulované (vymyslené), z dôvodu ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaciemu prieskumu podrobiť nebolo možné.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O. s. p., v ktorom bude povinnosťou prvostupňového súdu najmä vypracovať rozhodnutie vo veci zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmateľné, odôvodnenie zodpovedalo skutočne zistenému skutkovému stavu veci a spĺňalo zákonné požiadavky vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

V novom rozhodnutí o veci súd prvého stupňa rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.